

til Fordel for Understøttelsessystemet. At enkelte af Arbejdsløshedskasserne under en Situation som den nuværende kan løbe tørre, ja, det skyldes vel for en Del Mangel paa Forudseenhed med Hensyn til Opkrævning af det rigtige Kontingent, men denne, om jeg saa maa sige, midlertidige Fejl kan jo rettes, uden at der behøves det i § 1 foreslaaede. Det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Stensballe) gav i saa Henseende Anvisninger; jeg skal ikke opholde Tinget med at gentage dem. Vi har ogsaa en Overgang været ude for, at Staten laante Kasserne ganske betydelige Midler, men jeg maa sige, at det, der senere er sket, at man bagefter har maattet stryge af Laanene, ikke er absolut tiltalende. Jeg synes, at den Vej, som Arbejdsmandsforbundets Kasse er gaaet nu, er en god og forretningsmæssig Vej, og den maa vel ogsaa kunne følges af andre Arbejdsløshedskasser.

Med Hensyn til § 2, der omhandler Medlemmer af anerkendte Arbejdsløshedskasser, som har opbrugt deres fortsatte Hjælp, vil jeg sige, at der er vist noget af en Brist i de gældende Regler, som jeg mener maa kunne rettes ad forsikringsmæssig Vej. Jeg kunde tænke mig, at samtlige 67 Arbejdsløshedskasser gennem maanedlige eller kvartalsvise Indbetalinger af et forholdsvis ringe Beløb dannede en fælles Krisekasse, hvortil de i § 2 nævnte Personer kunde henvende sig om Hjælp. Hvor stort eller hvor lille et Beløb der saaledes maatte ydes af de forskellige Arbejdsløshedskasser, vilde jo en Aktuar forholdsvis let kunne beregne. Men rent skønmæssigt kan man jo dog sige, at blot en 5 Ø. om Ugen pr. Medlem vilde, da der er ca. 266 000 Medlemmer i Øjeblikket, give ca. 650 000 Kr. aarlig, og hvis der ydedes 10 Ø. pr. Medlem, vilde det give op imod 1,3 Mill. Kr., altsaa fuldt ud det Beløb, der i Øjeblikket er Brug for, og det vilde dog ikke være noget stort Offer for Kasserens Medlemmer at skaffe disse Midler. Ja, det er godt nok, hvad det ærede 14de tingvalgte Medlem siger — kan jeg tænke mig, at man vil sige hertil —, men nu alle de, der staar og mangler Penge; der er ingen Penge i den Krisekasse, og de kan altsaa ikke blive hjulpet af den, for der skal dog være Penge i Kassen, for at man kan hjælpe dem. Dertil vil jeg sige, at hvis

man vedtager en Lov om en Krisekasse i Morgen eller i Overmorgen, eller hvad Dag det skal være, var der ikke det fjerneste i Vejen for, at Arbejdsløshedsfonden rent midlertidigt forstrakte Krisekassen med de fornødne Midler. Saa snart Forholdene rettede sig, vilde dette Laan da kunne blive tilbagebetalt igennem de Indbetalinger, de almindelige Arbejdsløshedskasser yder til Krisekassen. Jeg tror, at dette er en Vej ud af den Situation, vi i Øjeblikket staar i, og jeg henstiller til Overvejelse, om Sagen ikke bør løses efter denne Linie.

Jeg skal ikke komme ind paa de Udtalelser, som den højtærede Minister og ligeledes det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) fremsatte, dels om Skylden, dels om Rigsdagens Beslutninger vedrørende Valutaforholdene, dels om, hvem der har brugt de Skillinger, som de tjente under Krigen. Jeg tror, at dette fordeler sig over det hele Land og alle Befolkningsklasser. Der blev brugt mange Penge i den Tid, der blev brugt meget for meget, og der blev ikke sparet tilstrækkeligt op. Men hvad kan det nytte at staa og tale om de Ting, der er passeret? Det er dog Fremtiden, vi skal se hen til. Jeg vil henstille, at man tager den af mig her fremsatte Tanke op og ser, om den ikke kan føres igennem, saaledes at vi, forblivende paa det forsikringsmæssige Grundlag, yder alle dem, der virkelig trænger til det, en Støtte gennem Loven.

Gunnar Fog-Petersen: Den højtærede Socialminister sagde i sin Forelæggelsestale, at den Krisehjælp til arbejdsløse, her var Tale om, skulde være en Hjælp — og det gjaldt alt, hvad der her var Tale om — en Gang for alle. Thi, sagde den højtærede Minister, det er efter menneskeligt Omdømme muligt at skønne, at denne Krise forholdsvis hurtigt vil faa en Ende, og allerede nu er man saa langt fremme i den og kan for saa vidt overse den, at en Opfordring til Erhvervene om at sætte Virksomheder i Gang maa kaldes velbegrunnet. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister faar Ret i dette, og helt uden Holdepunkter for et Ræsonnement som det, Ministeren anstillede, er Situationen jo heller ikke. Men selv om Valutakrisen skulde være saa let overskuelig, som den højtærede